NN 107/2019 (7.11.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-309/18-9 od 25. rujna 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2156

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Z., zastupan po I. B., dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada S., S., zastupan po opunomoćeniku D. Š., odvjetniku iz Z., na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/182, urbroj: 376-10-18-25 od 21. lipnja 2018. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom telekomu d.d. Z., da zainteresiranoj osobi Gradu S., nadoknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada S., prema evidenciji Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižnog odjela S., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku i infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, br. S 03-09/16 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Vlasništvo grada S. je i čest.zgr. 773-z.k.ul. 580 k.o. S.. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Pod točkom II. izreke utvrđeno je da je HT infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada S. navedenim u javnoj ispravi – potvrdi S.-d. županije, Grada S., klasa: 344-01/16-01/1, urbroj: 2175/01-06-18-28 od 14. svibnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja, a koje nerazvrstane ceste se nalaze u vlasništvu grada S. i na kojim cestama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Utvrđuje se da HT infrastrukturni operator ima pravo puta na nekretninama navedenim u uvjerenju S.-d. županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje, Ispostave S., klasa: 350-07/18-07/47, urbroj: 2181/1-11-05/02-18-02 od 11. svibnja 2018; klasa: 350-07/18-07/045, urbroj: 2181/1-11-05/02-18-02 od 10. svibnja 2018; klasa: 350-07/18-07/0046, urbroj: 2181/1-11-05-18-02 od 11. svibnja 2018., koja su sastavni dio ovog rješenja, a koje nekretnine se nalaze u vlasništvu Grada S. i na njima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI (III). Utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u potvrdi S.-d. županije, Grada S., Upravnog odjela za prostorno uređenje, komunalne djelatnosti, gospodarstvo i upravljanje imovinom, klasa: 344-01/16-01/1, urbroj: 2175/01-06-18-27 od 14. svibnja 2018., koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI (IV). Količinu i vrstu EKI iz točke I, II, III i IV. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu (V). Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točaka I, II, III i IV ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog

odjela S. ili podredno Odjelu za katastar nekretnina S., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. st. 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) (VII.). Obvezuje se HT u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametra iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu S. (VIII). Obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu S. naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (IX.). Obvezuje se Grad S. omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja (X.).

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je tuženik priznao gradu S. pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za prvo puta, za niz nekretnina za koje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu Grada, pa tako za nekretnine: nerazvrstane ceste; društveno vlasništvo; javno dobro, za koje iz zemljišnih knjiga ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu Grada, čime je povrijedio odredbu članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje: ZEK-a). Tvrdi da tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi se na česticama za koje je priznato pravo nedvojbeno radilo o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada, pri čemu se poziva na odredbu članka 101. stavak 2. Zakona o cestama (»Narodne novine«, broj 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14., dalje: ZOC) ističući da na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo, osim prava služnosti i prava građenja i na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja UsII-8/17. Tuženik svoj zaključak o vlasništvu Grada na pojedinim česticama izvodi iz dostavljene potvrde Grada S. od 14. svibnja 2018., u kojoj je opisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste u njegovom isključivom vlasništvu. Tužitelj smatra da ova potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđivanja da bi određena čestica zaista bila nerazvrstana cesta. Poziva se na odredbu članka 102. Zakona prema kojem je obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnim stanjem. Nadalje, tuženik je gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode samo kao »društveno vlasništvo« bez upisanog nositelja prava korištenja, sve temeljem uvjerenja S.-d. županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje, Ispostave S. od 11. svibnja 2018., 10. svibnja 2018. Poziva se i na odredbe Zakona o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 94/13., 18/16. i 89/17.). Tuženik je Gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta na nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode samo kao »javno dobro«, pri čemu se poziva na odredbu članka 35. Zakona o vlasništvu i presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-95/17 od 7. rujna 2017. godine. Potvrda od 14. svibnja 2018. godine, na koju se poziva tuženik, nije dostatan dokaz vlasništva Grada S. nad nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode kao javno dobro, sasvim suprotno iz potvrde proizlazi samo da bi te čestice u naravi predstavljale javne površine u smislu kojima Grad upravlja, sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu. Budući da u konkretnom slučaju iz utvrđenog činjeničnog stanja nije proizlazilo da se vlasništvo Grada može smatrati dokazanim nad svim česticama za koje mu je priznato pravo na naknadu za pravo puta, smatra da je tuženik povrijedio temeljno načelo odredbe članka 8. ZUP-a. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu u bitnom ističe da je osporavano rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio po zahtjevu Grada S., te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik) po kojem je tuženik donio već prethodno rješenje 6. travnja 2017. godine, koje je međutim poništeno presudom Suda od 7. rujna 2017. godine (poslovni broj: UsII-95/17.), a u ponovljenom postupku tuženik je, uvažavajući pravna shvaćanja Suda, donio osporavano rješenje. Sukladno stavu Suda, odredba članka 101. Zakona o cestama, na koju se poziva tužitelj, odnosi se na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu, koja je propisana zakonom, kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Prema stavu Suda iz navedene odredbe, odredbom članka 6. stavak 2. točka e) pravilnika, naknada za pravo puta se obračunava i za ceste, iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Tužitelj se poziva na stajališta Suda izraženim u presudi UsII-8/17, međutim tuženik je u osporavanom rješenju postupio upravo po zauzetom stajalištu iz navedene presude pa je tako pod točkom 2. izreke osporavanog rješenja utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta nekretnine navedene u javnoj ispravi o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju – potvrda od 14. svibnja 2018. godine, koja sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe. Ističe da tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao navedenu potvrdu, a tužbenim navodima koji su općenite naravi, nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedena potvrda sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Tuženik je u osporenom rješenju obrazložio da je vlasništvo pojedinih nekretnina koje su u zemljišnim knjigama upisane kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja priznato temeljem javne isprave – uvjerenja na koja se pozvao u osporenom rješenju, kojima se potvrđuje da su se katastarske čestice navedene u uvjerenjima na dan 24. srpnja 1991. godine nalazile unutar građevinskog područja zainteresirane osobe, te je kao takvo, temeljem odredbe članka 3. stavak 1. tadašnjeg Zakona o poljoprivrednom zemljištu (»Narodne novine«, broj: 34/91.) i